

leveringstraktater i almindelighed jo er et bilateralt spørgsmål. Men artiklen vedtoges med stemmefordelingen 20-12-64. Danmark afstod sammen med de øvrige nordiske lande.

På forslag fra Philippinerne indstattes efter ordet „udlevering“ ordene „i overensstemmelse med folkeretten“. Østblokken stemte imod dette forslag, men nedstemtes med 14-6-74.

Artikel IV.

Konventionsudkastets tekst, artikel III — der pålægger de kontraherende parter at gennemføre uforældelighed for de i artiklerne I og II opregnede forbrydelser i overensstemmelse med den i de respektive lande foreskrevne forfatningsretlige procedure — vedtoges uden debat med stemmetallene 25-2-67 (Danmark afstod).

Artikel V.

Konventionsudkastets artikel IV, nu ændret til V, indeholder bestemmelserne om, hvilke stater der kan tiltræde konventionen. Bestemmelserne er affattet i overensstemmelse med FNs almindelige praksis, således at kun de stater, der er medlemmer af FN, dets særorganisationer og af Den internationale Domstol samt sådanne stater som De forenede Nationers Generalforsamling måtte invitere, kan tiltræde konventionen.

Ukraine fremkom med et ændringsforslag, hvorefter alle stater vil kunne tiltræde konventionen. Forslaget støttedes af samtlige østeuropæiske lande og en del afro-asiatiske lande såsom Den forenede arabiske Republik, Irak, Syrien, Algeriet, Congo (Brazzaville) m. v., medens USA, Storbritannien, Frankrig, Philippinerne og Peru i deres indlæg fremhævede, at det var imod FNs praksis.

Da flere afro-asiatiske lande synes at være i tvivl om, hvorvidt de skulle støtte Ukraines forslag, forklarede generalsekretærens repræsentant i udvalget på Storbritanniens foranledning, at generalsekretæren ikke ville kunne påtage sig den politiske afgørelse at indbyde *alle* lande til at tiltræde konventionen; en sådan afgørelse kunne kun træffes af Generalforsamlingen. Herefter faldt forslaget med stemmefordelingen 31-43-25. Danmark sammen med de øvrige nordiske lande, vesteuropæiske og de latin-

amerikanske lande stemte imod, medens en del afro-asiatiske lande afstod.

Artiklerne VI-XI,

tidligere IV-X i konventionsudkastet — indeholdende de tekniske bestemmelser for konventionens ikrafttrædelse m. v. — vedtoges med østblokkens og afro-asiatiske landes stemmer — Honduras imod — medens de nordiske lande og latinamerikanerne afstod.

Et chilensk ændringsforslag, om at konventionen skulle træde i kraft, når kun 2 lande havde ratificeret, blev trukket tilbage. Der var enkelte lande, herunder Frankrig, der kunne tænke sig antallet i udkastets artikel VII forhøjet fra 10 til 20, men der fremsattes ikke forslag herom, da det mødte modstand i østbloklandene.

3. udvalg vedtog hele konventionen med stemmetallene 58-6-32. Australien, Honduras, Portugal, Sydafrika, Storbritannien og USA stemte imod, medens Danmark, Finland, Norge, Sverige, Østrig, Canada, Frankrig, Irland, Belgien og de latinamerikanske lande afstod.

Plenarforsamlingen vedtog den 26. november 1968 resolutionen (res. 2391) med stemmefordelingen 58-7-36. Nederlandene og Grækenland, der i 3. udvalg havde stemt for konventionen, afstod denne gang sammen med bl. a. de nordiske lande.

En hel række lande, herunder Norge, Sverige og Danmark, afgav stemmeforklaring. I den danske stemmeforklaring fremhævedes, at når den danske regering undlod at stemme ved afstemningen i Plenarforsamlingen om konventionsudkastet om ikke-anvendelse af forældelsesregler for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, skyldtes det, at udkastet i artikel I a ikke havde bibeholdt den i det tidligere udarbejdede konventionsudkast indeholdte definition af krigsforbrydelser, hvorefter konventionen alene skulle omfatte handlinger af grov karakter. Ved at udelade denne kvalifikation af definitionen bliver angivelsen af de former for forbrydelser, der skal være undergivet uforældelighed, efter dansk opfattelse alt for omfattende.

Hertil kom, at konventionens artikel I b opererer med rent politiske begreber, som ifølge sagens natur ikke har nogen entydig afgrænsning, og som efter dansk opfattelse